

тѣ си, чистѣ и праведнѣ отъ сичкы злы и неправедны дѣла; комуто и на умъ не иде, че на кѣдѣто очи да мѣтне сичкы-тѣ створенія, отъ сѣкѣ единѣ странѣ, го призовавътъ да познае Великаго, Праведнаго, Благаго и Прѣмудраго Творца, юще го наставляватъ и учятъ, какъ да възвыси умъ-тѣ си отъ видимы-тѣ и чювствителны-тѣ къмъ невидимы-тѣ и умственны-тѣ. Плътскый е най-последъ този, комуто пристоятъ онѣзи пророческы думы: *Очи има и не види, уши има и не чюе.* Такъвъ който е, и християнинѣ ако е, той е само по случаю християнинѣ. Каквото че вѣрува и пра'ви само отъ единѣ обичай го вѣрува и прави; нити грыжя има, нито пакъ ся понечя да пораспыта, какво е училъ и заповѣдалъ чювѣколюбивый Спаситель нашъ, и кое пакъ сѣ измыслили и приложили чювѣци-тѣ за толкозъ стотинѣ години слѣдъ него. Ето ти въ малко думы плѣтскый чювѣкъ, за когото нищо друго неможе да ся рече, освѣнѣ, родилъ ся, живѣлъ и умрѣлъ!

Сега прѣдстави си самичкѣ другѣ чювѣкъ, който не е подобенъ на реченныѣтъ, азъ немамъ нужда да ти го описувамъ на широко, самото сравненіе ще тя научи какво ще да сѣдишь за него. Нѣкой не мрѣзи *своего тѣло но храни го и грѣе го*, казува Апостоль Павелъ. . . . Чювѣкъ е длѣженъ да пази тѣлото си чисто, цѣло и здраво, но въ сѣщото врѣме е длѣженъ умѣренно и благопристойно да испѣлнява тѣлесныѣ свои прищѣвки и да ги покорява на разумъ-тѣ; да живѣе честно и полезно; вынягы да ся старае за просвѣщеніе'то на разума си и за украшеніе' на нравыѣ си; да гледа споредъ силѣтъ си и възможность-тѣ си, както себе си така и ближнитѣ си, да совѣршенствува; да испѣлнява своиѣ длѣжности, или като по'-старѣ или по'-младѣ, споредъ чина и званіе'то въ което го е небесный промысль поставилъ. Такъвъ чювѣкъ не ся нарича плѣтскый но словесенъ, разуменъ и, съ единѣ рѣчь, почтенъ чювѣкъ.

Пыташь мя, кой съмъ азъ, и кой ми е далъ власть да земамъ на себе си учителскый тонъ? Между петъ шесть милионы Българи Богъ щѣлъ, да ся роди и азъ. И тѣй, чювѣкъ Словесенъ като съмъ, имамъ отъ Бога даденѣтъ и природнѣ власть да съобщавамъ на други-тѣ мои